Ignacy Pines

Współzałożyciel WZZ Górnego Śląska, uczestnik wielu spotkań u K. Świtonia. Pomysłodawca utworzenia Komitetu Obrony Emerytów.

Urodził się jako Izaak Pines 24 II 1902 r. w Warszawie, zmarł 2 XI 1986 r. Zdobył tytuł doktora inżyniera chemii, studia ukończył w Pradze. Do emerytury (1970) pracował w wyuczonym zawodzie, na różnych stanowiskach i w różnych zakładach pracy. Jeszcze podczas studiów związał się z ruchem komunistycznym, należał m.in. do Komunistycznej Partii Czechosłowacji. Po powrocie w 1930 r. do Polski wstąpił do KP Polski, w 1943 r. do Związku Patriotów Polskich, następnie do PPR (1944–1948) i PZPR, z której wykluczono go w 1956 r. (prawdopodobnie za krytykę partii i próby tworzenia samorządu pracowniczego w Hucie „Baildon", w której pracował). Od grudnia 1950 r. do listopada 1952 r. był pracownikiem politycznym KW PZPR w Katowicach. W orbicie zainteresowań SB znalazł się na początku 1977 r., kiedy przekazał pieniądze na rzecz KOR. W późniejszym czasie nawiązał kontakt z Kazimierzem Świtoniem, należał do piątki

założycieli KWZZ w lutym 1978 r. Mimo, że wycofał swój podpis po zaledwie kilku dniach (na skutek interwencji SB), to jednak uczestniczył w spotkaniach u Świtonia. Był pomysłodawcą utworzenia Komitetu Obrony Emerytów; inicjatywę storpedowała SB. Ignacy Pines kolportował wydawnictwa antysocjalistyczne (i publikował w nich), próbował zbierać podpisy pod apelem o uwolnienie K. Świtonia w 1979 r., wspomagał finansowo podziemną prasę i rodzinę Świtoniów. 6 X 1978 r. zastrzeżono mu do odwołania prawo do wyjazdów zagranicznych. Z działalności w WZZ Pines wycofał się na początku 1980 r. i nie angażował się już w działalność opozycyjną.

W 1977 r. był figurantem SOS „Aktywny", w latach 1978–1979 SOS „Dyskutant" (w latach 1979–1980 sprawę włączono do SOR „Emisariusz"), przekwalifikowanej w 1980 r. na KE.

Na podstawie materiałów przekazanych przez J. Neję oraz IPN Ka 036/448, t. 1–2.